

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., v právní věci

žalobců:

a) V. M.

b) M. L.

zastoupeni JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem

se sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje

sídlem Ulrichovo náměstí 810, 501 01 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. listopadu 2021, č. j. ŘŘ-2239/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobci, kteří jsou vrchními inspektory operačního odboru Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje v Integrovaném operačním středisku (dále jen „IOS“), se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. ŘŘ-

2239/2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 4. 8. 2021, č. VS-918/2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). K žádosti žalobců o přepočtení služebního příjmu za službu přesčas v době přestávek ve službě za období od listopadu 2013 bylo výrokem č. I. prvostupňového rozhodnutí žalobci a) v souladu s § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 1 hodiny za výkon služby v době 2 plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách), a to dne 16. 5. 2019 od 11:30 do 12:00 hodin a dne 30. 10. 2019 od 12:00 do 12:30 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a za tyto služby přesčas mu nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Žalobci b) bylo ze stejného důvodu přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 0,5 hodiny za výkon služby v době 1 plánované přestávky ve službě na jídlo a odpočinek (po 30 minutách), a to dne 22. 10. 2019 od 17:00 do 17:30 hodin. Výrokem č. II. prvostupňového rozhodnutí oběma žalobcům nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 12. 11. 2013 do 4. 8. 2021, vyjma případů uvedených v bodě 1, neboť a) za období od 1. 11. 2013 do 25. 2. 2018 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, b) za období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas, ale zároveň byl v této době vyhlášen nouzový stav a z toho důvodu nemají příslušníci nárok na náhradní volno nebo peněžitou náhradu za službu přesčas, c) za období 18. 5. 2020 do 30. 6. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas, a příslušníkům nebylo poskytnuto za tuto službu přesčas náhradní volno, proto jim byla vyplacena peněžitá náhrada, d) za období od 4. 9. 2020 do 30. 6. 2021 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení a e) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

II. Žalobní argumentace

- Žalobci předně poukázali na rozpor mezi svědeckými výpověďmi řadových příslušníků a vedoucích příslušníků IOS. Z výpovědí řadových příslušníků dle nich vyplynulo, že přestávky na jídlo a oddech buď nečerpali, neboť pro jejich čerpání nebyl dán prostor, nebo je čerpali mimo plánovanou dobu, a to až tehdy, kdy to bylo možné, anebo ji vůbec nevyužívali. Naopak vedoucí příslušníci uvedli, že všichni příslušníci měli vytvořeny podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v plánované době, výkon služby mohli přerušit v souladu s plánem přestávek a že byla zajištěna plná zastupitelnost všech příslušníků. V souvislosti s rozpory v důkazech žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, dle kterého „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně*

protichůdných skutkových verzí.“ Poukázali na výpovědi por. J., por. V., por. Ž., nprap. H. a nprap. S., podle kterých nečerpání předepsaných přestávek nebylo svévolí příslušníků, ale přestávky nebyly ve stanovené době čerpány, protože to nedovolilo plnění služebních úkolů. Pouze npor. H. a npor. B. konstatovali, že přestávku nečerpali z vlastní vůle. Žalobci dodali, že naopak vedoucí příslušníci uvedli, že všichni příslušníci měli vytvořeny podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v plánované době (plk. B.), výkon služby mohli přerušit v souladu s plánem přestávek (plk. K.) a byla zajištěna plná zastupitelnost všech příslušníků (plk. P.).

3. Dále podle žalobců není pravdou, že na stav čerpání přestávek nikdo neupozornil. V červenci 2019 požádal o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas z důvodu nečerpání přestávek jiný příslušník IOS. Další dva příslušníci na nesprávný postup vedoucích příslušníků upozornili v únoru a březnu 2020. Přesto žalovaný konstatoval, že žalobci explicitně neuvedli žádný konkrétní případ, kdy nemohli výkon služby přerušit a čerpat plánovanou přestávku.
4. Snaha přenést nedostatky v kontrolní činnosti a zjevnou dlouhodobou lhostejnost vedoucích příslušníků k faktickému chodu čerpání přestávek na služebně a na porušování předpisů ze strany příslušníků, je dle žalobců nepřehlédnutelná. Vedoucí příslušníci o stavu čerpání přestávek na služebně věděli. Museli tedy vědět i to, že příslušníci čerpají přestávky, anebo alespoň přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 62 odst. 3 zákona o služebním poměru nikoli svévolně, ale v zájmu splnění služebního úkolu.
5. K analýze, ke které správní orgán prvního stupně přistoupil za účelem vypořádání rozporů ve výpovědích řadových policistů a výpovědí současných a bývalých vedoucích příslušníků, žalobci uvedli, že pokud dva policisté pracují na sektoru (sever – 2 policisté a jih- 2 policisté), tak se vzájemně zastupují, doplňují. Pokud jeden odpočívá, musí tedy existovat reálná šance, že jeho práci za něj někdo musí dělat. Argument, že policisté jsou zastupováni, se nevylučuje s tím, že nejde o přestávku, ale o nutný odpočinek. V nočních hodinách je z logiky věci samozřejmě menší objem práce, tj. v rámci dohody kolegů dochází k tomu, že někdo bude aktivně řešit komunikaci, druhý kolega je ale stále k dispozici pro případ aktuálního případu, pokud by to vyžadovalo činnost dvou policistů zároveň. Neznamená to, že policisté nic nedělají. Stále někdo sleduje pult centralizované ochrany, příslušníci se seznamují s dokumenty (řádově desítky a stovky stran) a řeší věci, které by v hektické denní době nemohli dělat. Poukázali na to, že ne všechny činnosti se zaznamenají v systému. Je tedy zavádějící dovozovat, že policista nic nekoná. Naopak, kdyby byla aktuální situace extrémní, opět by došlo k tzv. přepadu některých událostí na jiné operační středisko z důvodu maximálního vytížení. S touto logikou by ostatní operační střediska nemohla pracovat v režimu bez přestávek, neboť i oni jsou zastupováni a mohou tedy odpočívat. Policista, který je na pracovišti, a který se aktuálně nepodílí na řešení případu, totiž dle žalobců stále drží pohotovost z důvodu možné potřeby dalších činností.
6. Závěrem žalobci shrnuli, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy obsažené ve spisu, nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a nepřezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl tedy k nesprávnému právnímu posouzení věci. Proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhli, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém stanovisku k žalobě uvedl, že s žalobci namítanými rozpory ve výpovědích se zaobíral ve svém rozhodnutí již správní orgán prvního stupně a dostatečně je vypořádal v odvolacím řízení i žalovaný. Ten přitom v napadeném rozhodnutí poukázal na ta svědecká vyjádření, která jsou, či naopak nejsou ve shodě nebo v rozporu s podklady shromážděnými ve spise, ostatními zjištěními a důkazy. Rovněž posuzoval kompatibilitu, věcnost a argumentační váhu jednotlivých výpovědí. Rozpory v tvrzených skutečnostech tedy zmínil. Dále podotkl, že nesouhlasí s tvrzením žalobců, že formuloval závěry uvedené v odůvodnění rozhodnutí zejména na základě výpovědi svědků. Zaobíral se širokou škálou podkladů potřebných k rozhodnutí ve věci, aby mohl učinit závěr o tom, že na základě přijatých technologických, organizačních a personálních opatření se v případě IOS nejedná o pracoviště, kde se vykonává služba, jejíž výkon nelze přerušit, a že policistům, kteří zde slouží, je umožněno čerpat přestávky ve službě dle plánu a jsou vytvořeny faktické podmínky jejich čerpání ve smyslu vymezeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42. Z napadeného rozhodnutí dle žalovaného vyplývá, zejména v kontextu s ostatními důkazy, že uvedené rozpory nejen vysvětlil, ale i zdůvodnil, proč při jejich objasňování dal za pravdu vedoucím příslušníkům. Dodal, že žalobci jak v řízení ve věcech služebního poměru, tak následně v žalobě argumentují téměř výhradně výpověďmi svědků – řadových policistů, při tom však zcela opomíjejí rozsáhlý spisový materiál a všechny podklady, které jako celek po jejich vyhodnocení vedly ke konečnému rozhodnutí žalovaného. Rozvržení doby služby, a tedy i doby plánovaných přestávek stanovuje služební funkcionář a její dodržování je pro policisty závazné. Jestliže tedy policisté uvedené doby přestávek nedodržovali, přestože měli vytvořeny podmínky pro jejich čerpání a pro zastupitelnost, resp. nenahlásili případy, kdy nebylo možno plánovanou přestávku čerpat (ač tak byli povinni učinit a plnění takové povinnosti lze legitimně očekávat) a čerpali ji mimo plánovanou dobu, popř. ji vůbec nevyužívali, nelze než přitakat tvrzení o svévolném čerpání přestávek policisty dle jejich vlastního uvážení. Takový závěr žalovaného vychází i z postoje žalobců k plánovaným přestávkám, neboť tito je považují řečeno jejich slovy za „doporučené časy odpočinku, vycházející z teoretického a protiprávního rozpisu“.
8. Na základě posouzení obsahu odpovědí svědků (pracovníků IOS) na otázku, zda čerpali plánované přestávky ve službě, je dle žalovaného spekulativní tvrdit, že nešlo o svévoli příslušníků a čerpání přestávek nedovolilo plnění služebních úkolů. Takto pregnantně se vyjádřil pouze svědek H., avšak i ten současně uvedl, že i když přestávky jsou stanoveny, tak nehledí na stanovenou dobu, ale skutečně pracuje podle toho, jak je na IOS třeba. Proč naopak považují žalobci výpovědi vedoucích příslušníků za zcela v rozporu se zjevnou realitou, není žalovanému s odkazem na správní spis zřejmé a žalobci tuto námitku dle něj nijak nevysvětlili ani ji argumentačně nepodpořili. Naopak žalobci zcela opomíjejí, příp. bagatelizují další provedené důkazy, které svědčí ve prospěch závěru napadeného rozhodnutí.
9. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 260/2018-43, v němž je uvedeno: „*Nejvyšší správní soud má v návaznosti na výše uvedené za to, že pro posouzení dané věci nemohou být klíčové otázky, které do daného řízení oba účastníci postupně vnášeli a které se týkají kvantifikace toho, jak často resp. výjimečně došlo v případě daného dopravního inspektorátu v určitém období k tomu, že nebylo vůbec možno přestávku čerpat, v kolika případech bylo možno přestávku přesunout či dokonce jaký byl průměrný*

počet nehod v okrese Jeseník denně. Stejně tak lze sice pozitivně hodnotit v kasační stížnosti akcentovanou snahu stěžovatele hospodárně nakládat s finančními prostředky České republiky, nicméně ani tato okolnost nemůže být pro výklad shora citovaných ustanovení zákona o služebním poměru určující. Mnohem významnější pro danou věc totiž musí být hodnocení smyslu institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek a jeho právní význam.“ Žalobci podle žalovaného neoznačili na podporu svých tvrzení jiné důkazy než výsledky svědků - řadových příslušníků IOS. Žalovaný si je vědom, že v řízení ve věcech služebního poměru neukládá žalobcům žádný zvláštní předpis předložení konkrétních dokumentů. Proto se žádného takového dokumentu nedomáhal ani služební funkcionář, ani žalovaný v odvolacím řízení. V uvedené souvislosti však žalovaný opětovně podotkl, že nelze zcela pominout, že se jedná o uplatnění nároků za údajně nečerpané přestávky ve službě. Poukázal na skutečnost, že argumentace žalobců, a to ať již v samotných žádostech, tak i v odvoláních a v žalobě, spočívá pouze v rovině tvrzení žalobců, které vychází toliko z jejich vlastního přesvědčení a subjektivního hodnocení věci provedeného na základě jejich vlastního výkladu dotčených ustanovení zákona o služebním poměru. Žalovaný je nadále přesvědčen, aniž by se tím jakkoliv zbavoval odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu, že ačkoliv žalobce v tomto typu řízení tížila důkazní povinnost silněji, této povinnosti nedostáli.

10. Pokud jde o žádost jiného příslušníka IOS o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas z důvodu nečerpaných přestávek z července 2019, tak dle žalovaného šlo o situaci, kdy žádost o doplacení služebního příjmu podali dva bývalí příslušníci Policie ČR, přičemž žádost uplatnili až po ukončení služebního poměru. V obou případech byly žádosti pravomocně zamítnuty. Dle žalovaného se nejedná o upozornění na nedostatky, ale o uplatnění nároků, které začali uplatňovat příslušníci bezpečnostních sborů v souvislosti s rozhodnutími soudů k problematice „přestávek“ zveřejňovaných ve veřejných médiích. K dalšímu příkladu z roku 2020 zmiňovanému žalobci žalovaný uvedl, že se jednalo o tři policisty IOS. Okolnosti, za kterých tak učinili včetně toho, jak byly posouzeny a hodnoceny, uvedl služební funkcionář i žalovaný v rozhodnutí. Žalovaný dále považuje za nutné poukázat na to, že v rozhodnutích nebylo konstatováno, že na stav čerpání nikdo neupozornil, ale je konstatováno, že na stav čerpání přestávek neupozornili žalobci. Nadto je nutné doplnit, že se k této otázce jednak žalobci vyjadřují až nyní v žalobě, leč v průběhu celého řízení tak neučinili a dále, že jejich tvrzení o tom, že na údajný problém několikrát na toto ústně upozorňovali vedoucí příslušníky, nemá oporu ve spise.
11. Dle žalovaného čerpání přestávek ve vymezených časech umožňovala organizačně technická a technologická opatření ruku v ruce s příslušnou personální dotací jednotlivých směn, jakož i samotné podmínky tohoto pracoviště. Vedoucí příslušníci rovněž věděli, že policisté IOS neavizovali žádné problémy, či překážky, které by jim plánované, dopředu známé přestávky čerpat neumožňovaly nebo jejich čerpání ztěžovaly, či narušovaly. Nemožnost, či ztížení čerpání přestávek nebyly zjištěny ani kontrolní činnostmi vedoucích příslušníků, ani nebyly uplatněny samotnými policisty IOS od začátku zprovoznění pracoviště IOS v roce 2013 do ledna 2020. Teprve v průběhu měsíce února a března roku 2020 vyjádřili nesouhlas policisté S., K. a Š. zápisem do dokumentu v systému ETŘ. Jak vyplývá ze zápisů z porad operačního odboru, problém s možností čerpání plánovaných přestávek v tom smyslu, že by někdo z policistů upozornil na nemožnost konkrétní plánovanou přestávku čerpat, nebyl nikdy řešen. Ze

strany policistů nebyl nikdy takový požadavek vznesen ani nebyl uplatněn na základě cíleného dotazu vedoucího příslušníka. Je nutné však zároveň poukázat, že problematika přestávek nebyla vedením IOS opomíjena, což zmiňují níže uvedené výtahy ze zápisů ze služebních porad IOS, jež jsou součástí spisu a z nichž citoval služební funkcionář v rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že i shora uvedené prokazuje závěr, že vedení operačního odboru nerezignovalo na svoji kontrolní funkci a uvedené problematice se průběžně věnovalo. Žalovaný opět s poukazem na správní spis podotkl, že neshledává žádné relevantní argumenty, kterými by žalobci doložili tvrzení, že nemohli čerpat přestávky z důvodu plnění služebních úkolů.

12. Uvedl, že na pracovišti IOS je vyžadována nepřetržitá obsluha 4 základních pracovišť (vedoucí směny, řízení sil a prostředků oblasti „SEVER“, řízení sil a prostředků oblasti „JIH“, příjem linky tísňového volání). Z toho je zřejmé, že výkon služby lze čistě teoreticky zajistit směnou v počtu 4 policistů, přičemž by samozřejmě musel být takový výkon služby zcela jednoznačně považován za službu, jejíž výkon nelze přerušit a v uvedeném případě by musela být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek. V reálných podmínkách je však na pracovišti IOS krajského ředitelství uvedený minimální počet příslušníků nezbytných k zajištění provozu vždy překračován, neboť i při nejnižším početním obsazení směny je veleno do služby minimálně 6 policistů, přičemž se jedná o ojedinělé případy. Zpravidla je však výkon služby zajišťován 7 až 9 policisty a tedy personální rezerva pro vystřídání policistů v době čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek je dostatečná. Žalovaný v uvedené souvislosti současně odkázal na podrobnější příslušná data uvedená v rozhodnutí. Z hlediska zastupitelnosti technologie není nastavena pouze tak, že policisté mohou vykonávat činnost, jakou vykonává kolega vedle. To by mohlo vyvolat dojem, že se mohou zastupovat mezi sebou pouze pracovníci na lince tísňového volání nebo v rámci sektoru, resp. mezi sektory Sever a Jih. Technologické vybavení pracoviště IOS však umožňuje vzájemné zastoupení všech pracovišť v rámci celého IOS bez ohledu na primární činnost daného pracoviště.
13. Poukázal na skutečnost, že ne všichni policisté ve směně jsou vytíženi permanentně, což vyplývá mimo jiné i z analýzy zatíženosti provedené služebním funkcionářem a sami to potvrzují žalobci, když uvádějí, že zatížení je nárazové. Sami žalobci současně konstatovali, že i v případě maximálního vytížení všech službu konajících policistů na pracovišti v daný okamžik je zajištěno předání události na jiné operační středisko, což žalovaný na základě znalosti z úřední činnosti potvrdil. Žalovaný je proto přesvědčen, že ani v době, kdy policista IOS čerpá plánovanou přestávku, není ohrožena funkčnost a akceschopnost IOS. Správní orgán prvního stupně dle žalovaného dostatečně prokázal tvrzení o zastupitelnosti z hlediska technologického (technického) a v návaznosti na několikrát zmiňovaná organizační opatření a personální dotaci v rámci směny prokázal i možnost střídání policistů ve službě, což v odvolacím řízení učinil taktéž žalovaný. Ani další tvrzení žalobců o tom, že zastupitelnost policisty na jednotlivých pracovištích je reálně možná jen po omezený čas, žalovaný nerozporoval. Ve věci se jedná o zastupování policistů, kteří čerpají přestávku v rozsahu 30 minut, a nejedná se tedy o dlouhodobé zastupování.
14. Výkon služby dle žalovaného vyžaduje průběžnou kontrolu, případně jinou aktivitu policisty, nejedná se však o proces vyžadující nepřetržitou kontrolu, dozor nebo dohled, nejedná se tedy o činnosti, při nichž službu nelze přerušit. Používaná technická zařízení a

technologické celky nevyžadují nepřetržité sledování monitorů, čidel, hlásičů apod. Instalovaná technika je kromě jiného vybavena systémy, které upozorňují na jednotlivé události, a to i v případě, že vlastní proces není pro obsluhu „viditelný“. O takových nestandardních situacích je obsluha pracoviště informována vizuálními a akustickými signály. Např. při napadení objektu napojeného na pult centrální ochrany (PCO) je operátorovi dán signál o narušení objektu v okamžiku, kdy se tak stane. Tudíž žalobci zmiňované nepřetržité sledování PCO nemůže obstát, neboť taková činnost by byla bezpředmětná. Ze stejného důvodu je bezpředmětné nepřetržitě sledovat pohyb hlídek v terénu přes GPS, neboť pro pracovníka IOS je podstatné vědět, kde se hlídka nachází v době události, nikoliv kudy jede nebo kde přesně se v jakémkoliv místě a čase pohybuje. Dále je policista povinen průběžně se seznamovat s interními akty a zápisy v ETŘ. To však neznamená, že by museli nepřetržitě sledovat monitor PC. Rovněž tvrzení o povinnosti sledovat v ETŘ průběžný stav trestního řízení aktuálních případů není pravdivé. Pracovník IOS sice má možnost vstupovat do některých čísel jednacích, pod nimiž jsou evidovány trestní spisy, ale to zejména z toho důvodu, aby mohl umožnit přístup do takového spisu zainteresovanému policistovi, popř. mohl využít nebo předat k využití informace ze spisu. Policista IOS však není v postavení policejního orgánu a tedy mu nepřísluší takovou činnost (sledování průběhu trestního řízení) konat a ani mu tvrzená povinnost z ničeho nevyplyvá. Rovněž mu neplyne z žádného služebního předpisu povinnost sledovat média. V uvedeném případě se jedná o možnost zajišťující sledovat vnější zdroje informací. Současně je nutné rozporovat tvrzení žalobců o úkonech a činnostech v jednotlivých systémech bez zanechání datové stopy, neboť veškeré operace, úkony a činnosti probíhající ve virtuálním prostředí lze provádět pouze po přihlášení do systému. S obsahem interních aktů řízení se mohou policisté seznamovat průběžně kdykoliv v době služby, zejména pak v nočních hodinách, kdy je menší nápad událostí. Rozhodně se nejedná se o činnost, z důvodu jejíhož plnění by policista nemohl čerpat přestávku nebo kterou nelze řešit mimo přestávku. Jde o vnitřní předpisy, které je policista povinen dodržovat v dlouhodobém horizontu (obdobně jako zákony a podzákonné normy). Žalovaný dodal, že výše zmiňované činnosti lze považovat za součást běžného výkonu služby, který probíhá v různých obměnách i na jiných pracovištích policie a není zřejmé, proč by kvůli nim nebylo možné čerpat přestávky, které jsou řádně naplánovány, pro jejich čerpání jsou vytvořeny podmínky a jejich faktické čerpání je zajištěno.

15. Policisté IOS tak dle žalovaného měli vytvořeny podmínky a časový prostor pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek a to kromě jiného (organizační opatření, technologie) i dostatečnou personální dotací v rámci směny, tak aby byla možnost jejich zastoupení. Pokud by policisté dodržovali stanovenou dobu výkonu služby, včetně nařízených přestávek (vyjma případů, kdy by z objektivních důvodů nemohli plánovanou přestávku začít čerpat, či by již započatou přestávku museli přerušit, což mimochodem nebylo v řízení prokázáno), měli vytvořeny podmínky a časový prostor pro jídlo a odpočinek. Vzhledem k tomu, že na pracovišti IOS bylo zajištěno předvídatelné zastoupení příslušníků jinými příslušníky směny IOS, nevykonávali žalobci službu, kterou fakticky nebylo možno přerušit ve smyslu § 60 odst. 3 zákona. Oporu pro takové závěry pak žalovaný nalézá v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44.

16. Žalovaný důrazně odmítl tvrzení žalobců o jakési „pohotovosti“. Uvedl, že policista během 24 hodinové směny buď vykonává službu, nebo čerpá přestávku ve službě na jídlo a odpočinek. Nikdo z policistů IOS nemá během 24 hodinové směny nařízenou pohotovost. Policista nerozhoduje o své vůli, zda má či nemá pohotovost, tu mu může nařídít služební funkcionář v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas.
17. Z uvedených důvodů dle žalovaného není žaloba důvodná. Proto navrhl, aby ji soud zamítl.

IV. Další vyjádření žalobců ze dne 4. 5. 2022

18. V dalším vyjádření žalobci zejména odkázali na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2022, č. j. 31 Ad 6/2020-389, týkající se obdobného případu příslušníka zaměstnaného na pracovišti IOS. Dále uvedli, že žalovaný hodnotil důkazy neobjektivně, když zpochybnil výpovědi řadových příslušníků snahou získat finanční prospěch a naopak větší váhu přiznal výpovědím vedoucích příslušníků, pro které by výsledek řízení neměl žádné dopady do osobní ani pracovní sféry vedoucích příslušníků. Jako nepřesvědčivé pak označili tvrzení žalovaného o technologických, organizačních a personálních opatřeních, které umožňují zastupitelnost.

V. Další vyjádření žalovaného ze dne 30. 5. 2022

19. Žalovaný ve své reakci uvedl, že pro hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti (věrohodnosti) zákon nepředepisuje formální postup a ani neurčuje váhu jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odpíral. Bylo by v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, kdy by byla svědecká výpověď označena za nezpůsobilý důkazní prostředek nebo by mu byla nedůvodně přiznána menší váha jen proto, že svědek náleží k určité skupině v rámci profesního seskupení nebo organizace, popř. proto, že se domáhá něčeho, o čem je přesvědčen, že mu náleží nebo na to má nárok. Správní orgán prvního stupně i žalovaný rozvedli, proč a jakou váhu přiřkládají výpovědím těch kterých svědků. Patříčná váha důkazům, v tomto případě výpovědím svědků není dána tím, kdo tyto výpovědi učinil, ale tím, jak jsou hodnověrné, zda se vzájemně potvrzují a doplňují, jak zapadají či naopak jak kolidují s ostatními výpověďmi, ale i jinými důkazy a skutečnostmi zjištěnými v průběhu řízení. A právě na základě volného hodnocení důkazů v rámci přípustného správního uvážení dospěl žalovaný k závěru, že v rámci hodnocení důkazů na základě všech skutečností uvedených ve spisu přisoudil větší váhu výpovědím vedoucích příslušníků, resp. služebních funkcionářů. Současně tento závěr dostatečně odůvodnil.
20. K odkazu žalobců na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2022, č. j. 31 Ad 6/2020-389 žalovaný uvedl, že se nejedná o totožný případ, neboť v uvedeném případě se jednalo o vedoucího směny, nikoli o řadového příslušníka. Navíc spisový materiál i důkazní materie v nyní projednávaném případě jsou kvalitativně i kvantitativně odlišné od zmiňované věci. V nyní projednávaném případě byly provedeny i důkazy, které v řízení s vedoucím směny provedeny nebyly.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

22. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci, podali dne 26. 2. 2021 žádost o přepočít služebního příjmu za službu přesčas v době přestávek ve službě za období od listopadu 2013 až do dne rozhodnutí o žádosti.
23. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně byly provedeny důkazy záznamy o výsledku svědků shromážděné v řízení ve věcech služebního poměru č. j. KRP-49987/ČJ-2020-0500KR a KRP-21125/ČJ-2020-0500KR – nrap. K. S. (vrchní inspektor IOS), plk. Ing. R. K. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 5. 2020), Ing. L. B. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství v období od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017), Ing. J. P. (náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu v období od 2. 4. 2012 do 15. 3. 2018), nrap. M. H. (vrchní inspektor IOS), por. Bc. L. V. (komisař IOS), nrap. L. Ž. (vrchní inspektor IOS), nrap. M. S. (vrchní inspektor IOS), npor. Bc. T. B. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS), npor. Mgr. T. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2018 vedoucí směny IOS), plk. Ing. R. K. (vrchní inspektor IOS od r. 2013 do r. 2015, vedoucí směny od r. 2015), por. Bc. M. J. (od r. 2013 vrchní inspektor IOS, později komisař IOS), Mgr. L. V. (vedoucí směny IOS od r. 2013, pověřen výkonem funkce vedoucího odboru krajského ředitelství od roku 2014 do 14. 6. 2015, zástupce vedoucího operačního odboru krajského ředitelství od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017, vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 1. 2018 do 30. 4. 2020), nrap. A. H. (vrchní inspektor IOS), nrap. J. T. (vrchní inspektor IOS), nrap. R. Š. (vrchní inspektor IOS), por. Bc. S. B. (vrchní inspektor IOS), npor. Bc. D. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS) a žalobce nrap. M. L.
24. Správní orgán prvního stupně dále shromáždil plány služeb IOS evidovaných v informačním systému „EKIS II WEB“ a „ETR“ z období od října 2017 do března 2021, měsíční výkazy odpracovaných hodin od října 2017 do března 2021 evidované v informačním systému „ETR“, fotodokumentaci pracoviště IOS ze dne 11. 9. 2019, rozpisů přestávek na IOS, výpisy z EKV (elektronická kontrola vstupu) vybraných policistů včetně žalobce nrap. V. M. za období od 1. 1. 2018 do 14. 3. 2020, úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Mgr. L. V. ze dne 26. 3. 2020, úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Ing. R. K. ze dne 23. 11. 2020, zápisy z porad operačního odboru Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 29. 6. 2017, 1. 2. 2018, 23. 5. 2019 a 30. 1. 2020, přehled realizovaných cvičení s účastí policistů IOS, výpis všech zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ (jednotná informační a komunikační platforma), výpis všech telefonních hovorů pracoviště IOS ze záznamového systému „ReDat eXperience“ (záznamový systém audio komunikací pracoviště IOS) za operační dny začínající ve dnech 7. 2. - 11. 2. 2020, 30. 9. - 4. 10. 2020, přehled počtu řešených událostí a počtu

zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ pracovištěm IOS za období 1. 1. - 29. 2. 2020 a 3. 9. - 1. 11. 2020.

25. Správní orgán prvního stupně dne 4. 8. 2021 vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobců potvrdil.

B. Právní závěry

26. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
27. Úvodem krajský soud předesílá, že ve skutkově velmi podobné věci rozhodoval již rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 Ad 4/2021-58. Zde jako žalobce vystupoval taktéž inspektor IOS operačního odboru Krajského ředitelství policie v Hradci Králové, který uplatňoval stejný nárok a ke zvrácení negativního rozhodnutí užil stejných námitek, jako v právě posuzované věci učinili žalobci, zastoupeni stejným advokátem. Krajský soud jeho žalobě nevyhověl. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a potvrdil správnost závěrů zdejšího soudu. Proto krajský soud v této věci hodnotil důvodnost žaloby i z pohledu právních názorů Nejvyššího správního soudu učiněných ve zmíněném rozsudku.
28. Krajský soud upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
29. Dále soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobci konkretizují svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.
30. V předmětném případě je třeba vyřešit zásadní otázku, a to zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, anebo zda mohli během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.
31. Za nepřetržitý režim služby zákon o služebním poměru ve svém § 53 odst. 4 považuje takový režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu v 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
32. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.

33. Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
34. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
35. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví již vymezila kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité služby čerpat a čerpali přestávku ve službě na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, která se jim nezapočítává do doby služby; nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, takže těmto byla fakticky poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle posledně uvedeného ustanovení zákona o služebním poměru započitatelná do služební doby. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo na pracovišti či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací, a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač.
36. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, vyložil, že za přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru by bylo možno považovat jenom stav, kdy by policista opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těch 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem, podle vlastního uvážení.
37. Městským soudem v Praze prezentovaný výklad o možnosti příslušníka bezpečnostního sboru se zcela nezajímat po dobu přestávky o výkon služby, byl částečně korigován závěrem plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 23, a sice že *„tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem o Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě obrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby.“* Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nikoliv kvantifikace počtu případů vykonání či nevykonání konkrétních přestávek, ale konkrétní organizační opatření řešící zastupitelnost v rámci

daného úseku (zde pracoviště IOS) se zachováním smyslu a účelu přestávky je tím stěžejním. Organizační nedostatek pak nelze systémově nahrazovat zpětným započítáním nevykonané přestávky na službu přesčas.

38. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 62 Ad 4/2016-374, bod 63, uvedl, že „z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že příslušníci neměli možnost v době služby po dobu zákonem stanovené délky trvání přestávky se skutečně nezajímat o dění na pracovišti a svoji práci nevykonávat. V tomto směru není rozhodné to, že se jednalo o nepřetržitý výkon služby, to v daném případě není předmětem sporu a samo o sobě to nevylučuje možnost čerpání přestávek. V tomto směru jsou důležité především podmínky výkonu práce, tedy zda možnosti pracoviště byly takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém provozu umožňovaly. Z výpovědí svědků nicméně vyplývá, že především z hlediska charakteru služby v daném případě taková možnost zajištěna nebyla, s ohledem na personální podstav na pracovišti IOS Jihlava, kdy nebylo možné na dobu přestávky na jídlo a odpočinek předat pracoviště zastupujícímu pracovníkovi, což vedlo k takovým situacím, kdy pracovníci obědvali v kuchyňce se sluchátky, byli neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, a v případě vysokého nápadu obědvali u pultu operačního střediska.“ Na tento rozsudek pak navázal Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, ve kterém uvedl, že rozhodný důvod pro vyhovění žalobě krajským soudem spočíval v personálním vytížení (personálním podstavu), pro nějž museli být příslušníci okamžitě připraveni vrátit se na pracoviště a pokračovat v práci, což správní úřad v kasační stížnosti nedostatečně napadl. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Je proto nutné posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Jakkoli je nutné připustit určitá specifika služebního poměru oproti pracovněprávním vztahům, nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, a kdyby se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.
39. Na tomto místě lze učinit dílčí závěr, a sice že přestávkou na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je nutno rozumět takový stav věci, kdy příslušník bezpečnostního sboru má možnost se po dobu 30 minut zcela nevěnovat jím vykonávané práci a těchto 30 minut strávit dle svého uvážení, zároveň je tento povinen zachovat nutnou pohotovost pro případ aktivace zakročovací povinnosti, přičemž je nutno věnovat se posouzení faktické možnosti takové přestávky čerpat, nikoliv možnosti jen formálně deklarované, a zároveň není rozhodný charakter služby jako služby vykonávané nepřetržitě.

40. Skutečnost, že výkon služby na předmětném pracovišti IOS v Hradci Králové je nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda je výkon služby pro žalobce nepřerušitelný. Tedy, zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak sami tvrdí, protože by jim měla být zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek a i tato přiměřená doba by jim měla být proplácena a započítána do doby služby, anebo zda mohli během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, jak tvrdí žalovaný. V takovém případě se přestávky do doby služby nezapočítávají.
41. Ze smyslu a účelu zákona o služebním poměru a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž z uvedené judikatury vyplývá, že pravidlem by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a postup dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je třeba zjistit, zda bylo příslušníkům umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru fakticky čerpat, tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti příslušníka. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na pracovišti IOS v Hradci Králové organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých příslušníků po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Tedy, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně. Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je však možné (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů; určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).
42. Krajský soud tedy posoudil důvodnost žaloby podle zákona o služebním poměru, který obsahuje relevantní právní úpravu přestávek ve službě na jídlo a odpočinek, a podle výše popsané judikatury správních soudů.
43. Nejprve se soud zaměřil na posouzení, zda služba žalobců (příslušníků IOS) umožňuje, aby byla přerušena přestávkou, a zda výkon služby na IOS umožňuje krátkodobé střídání příslušníků na pracovišti. Stejně jako např. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 57 Ad 3/2021-117, i zdejší soud vycházel z premisy, že nepřerušitelnost výkonu služby dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je dána zejména tam, kde personální zabezpečení a organizační opatření vylučují, aby byl vystřídán příslušník konající nepřetržitou a nepřerušitelnou službu. Přitom není rozhodné, zda je teoreticky výkon služby přerušitelný tím, že ve služebních předpisech je zastupitelnost předpokládána – relevantní naproti tomu je, zda služební povinnosti a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávky umožňují, jinými slovy, zda je organizačně dostatečně zajištěn zástup příslušníka v průběhu čerpání přestávky v nepřerušitelné službě. Za poskytnutí přestávky nelze považovat situaci, kdy musí příslušník zůstat na svém pracovišti nebo v jeho

bezprostřední blízkosti a být připraven v případě potřeby se na své pracoviště okamžitě vrátit. Za přestávku lze považovat jen takovou dobu, kdy příslušník nemusí vykonávat služební úkoly, ani se nemusí zdržovat na pracovišti – bezvýznamné naproti tomu je, jak jsou příslušníci v době přestávky vyzbrojeni a vyzbrojeni.

44. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, shrnul, že *„pokud je čerpání přestávek fakticky možné, tj. zastupitelnost příslušníků je skutečně personálně zajištěná a prokazatelně existuje organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek, není samotné (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky rozhodující. Skutečné nečerpání jednotlivých konkrétních přestávek nicméně může být faktorem, který poukazuje na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů, např. s ohledem na omezení jako je pohotovost, nebo nedostatek technického, organizačního či personálního zabezpečení čerpání přestávek. Důvody pro nečerpání jednotlivých přestávek však mohou být i jiné. Proto i v případech, kdy je v obecné rovině možnost čerpání přestávek zajištěna, v některých v jednotlivých případech k jejich čerpání nemusí dojít“* a že *„je zcela zásadním, zdali k řádnému čerpání jednotlivých přestávek docházelo, anebo nikoliv, není určující. Naopak, pokud krajský soud založil své právní posouzení na tom, zda bylo na předmětném pracovišti umožněno jednotlivé přestávky fakticky čerpat, a to s ohledem na organizační, technické a personální zajištění zastupování a případná omezení v čerpání přestávek, vyšel ze správných hmotněprávních východisek, jež odpovídají relevantní judikatuře správních soudů.“*
45. Krajský soud se proto jal podle výše uvedených kritérií posoudit, zda byl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. zda takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje závěr, že žalobcům byla přestávka na jídlo a oddech v rozhodném období umožněna. Soud při tomto posouzení vycházel z obsahu správního spisu.
46. V rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin. Během nich měli příslušníci IOS naplánovány 4 přestávky na jídlo a odpočinek, každou po 30 minutách, v celkové délce dvou hodin za směnu. Rozvrh doby služby a plán přestávek byl dáván příslušníkům IOS k seznámení. Ti každý měsíc odsouhlasili svým podpisem výkaz s počtem odpracovaných hodin.
47. Řadový příslušník por. Bc. J. vypověděl, že naplánované přestávky málokdy využíval. Nebyla k tomu příležitost a hlavně k výkonu přestávky není IOS uzpůsobeno. Opouštět budovu pracoviště na ústní pokyn plk. Vejse bylo možné, a to pouze za účelem přeparkování vozidel. O jiných omezeních neví. Nepamatuje si, že by od vedoucích příslušníků bylo nařízeno, aby v době přestávek byli řadoví příslušníci v nepřetržitém spojení s IOS, a tudíž v pohotovosti, aby se mohli neprodleně vrátit na pracoviště plnit služební úkoly.
48. Řadová příslušnice npor. Mgr. H. vypověděla, že naplánované přestávky z vlastního rozhodnutí nevyužívala, protože to nepotřebovala. Raději zůstávala na pracovišti a hlídala celé operační středisko. Při čerpání plánovaných přestávek byla omezována pouze v době nouzového stavu a následného opatření ve vztahu ke klinické infrastruktuře. O jiných omezeních neví.
49. Řadový příslušník npor. Bc. B. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval a vybíral si je, když to umožnil výkon služby. O zákazu opouštět budovu pracoviště a jiných omezeních nic neví.

50. Řadový příslušník nprap. S. vypověděl, že naplánované přestávky asi nevyužíval. Vždy si přestávku na jídlo nebo hygienu udělal podle své potřeby. Opouštět budovu pracoviště neměl zakázáno. Pouze v případě plánovaných cvičení nešlo plánované přestávky využívat, aby byla zajištěna funkčnost IOS. V době přestávek vedoucí směny vyžadovali mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
51. Řadový příslušník por. Bc. V. vypověděl, že plánované přestávky čerpal v podstatě v době, kdy bylo volněji a kdy nebyla k řešení žádná nenadálá situace. V podstatě se přestávky podle plánu nevyužívaly a příslušníci se stravovali, když byl čas. Po nezbytně nutné době odpočinku ukončili a věnovali se dále práci. O zákazu opouštět budovu pracoviště neví, ale mimo budovu pracoviště podle něj příslušníci chodili jen výjimečně. Pouze v případě cvičení byla vedoucími vyžadována přítomnost všech příslušníků v sále IOS. Existoval slovní pokyn vedoucích směn mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
52. Řadový příslušník nprap. Ž. vypověděl, že plánované přestávky se čerpaly podle výkonu služby, na nezbytně nutnou dobu a s tím, že pracoviště neopouštěli. Jídlo, které si připravili, jedli na pracovišti. Pokud byla potřeba, tak jídlo přerušili a pracovali. Opouštět budovu pracoviště dle něj bylo možné na dobu nezbytně nutnou, a to zejména za účelem přeparkování vozidla. Písemně to stanoveno nebylo, ale bylo to tak zažito. Přestávky rozhodně nešly čerpat v době cvičení. O dalších omezeních nic neví. Pokud šel příslušník přeparkovat vozidlo, bral si s sebou telefon, aby mohl v případě potřeby dát vědět vedoucímu směny.
53. Řadový příslušník nprap. H. vypověděl, že přestávku využil v době, kdy mu to dovolil výkon služby. Plánované přestávky v daných časech čerpat nešlo. Ač byly časy přestávek vyvěšeny v prostoru IOS, věří tomu, že nikdo z policistů přestávku nečerpal v určený čas. Přestože tedy přestávky byly stanoveny, na určený čas se nehledělo. Naopak skutečně pracoval tak, jak bylo na IOS potřeba. Věřící tomu, že se podle toho řídila většina příslušníků IOS. Rozpis přestávek byl dle něj na nástěnce vyvěšen spíše účelově. Pravděpodobně by se našel případ, kdy v určený čas přestávku čerpal, ale ve většině případů tomu tak nebylo. Vzhledem k charakteru práce na IOS čerpání přestávek ve stanovenou dobu neřešil. Domnívá se, že bylo zakázáno opouštět budovu pracoviště. O jiných omezeních neví.
54. Řadový příslušník nprap. S. vypověděl, že plánované přestávky byly spíše v podobě formálního plánu, který nebyl v praxi dodržován. Pokud si někdo šel odpočinout, tak to nikdo neřešil. Naplánované přestávky nevyužíval. Pokud byla příležitost, využíval přiměřené volno a šel se najíst nebo na hygienu. Zakázáno opouštět budovu dle něj nebylo. O žádném jiném omezení neví. Pouze byli příslušníci vedeni k tomu, aby si plnili své úkoly a volno čerpali až poté. Příslušníci dle něj neměli nařízeno v době přestávek být v nepřetržitém spojení s IOS. Předpokládá, že když někdo odcházel, tak pouze z důvodu jídla nebo hygieny.
55. Řadový příslušník plk. Ing. K. vypověděl, že pokud měl potřebu, tak plánovanou přestávku využil. V době přestávek příslušníci nebyli nijak omezeni v opouštění budovy pracoviště. Jiná omezení nebyla.

56. Řadový příslušník nprap. T. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval. Pouze na nezbytnou dobu se najedl, a pokud bylo třeba, tak jídlo přerušil a věnoval se práci. Výslovně nebylo zakázáno opouštět budovu pracoviště, ale čas přestávek se trávil v jeho blízkosti. Maximálně bylo možné dojít na WC nebo přeparkovat automobil. V případě opuštění pracoviště bylo vyžadováno mít u sebe telefon, aby bylo možné informovat nadřízené v případě, že by příslušník někde uvízl.
57. Řadový příslušník npor. H. vypověděl, že zakázáno opouštět budovu bylo pouze v době protiepidemických opatření. O žádné povinnosti mít u sebe telefon při opuštění budovy neví.
58. Řadový příslušník nprap. Š. vypověděl, že pokud to služební povinnosti dovolily, tak plánované přestávky čerpal. O omezování opouštět pracoviště v době přestávek neví. Sám opouštěl budovu pracoviště v minimu případů, např. když byla zavřená kantýna. Tak si došel do obchodu s potravinami. O povinnosti být neustále ve spojení s pracovištěm ani jiných omezeních neví.
59. Řadový příslušník por. B. vypověděl, že když měl hlad a byl klid, tak se šel během naplánované přestávky najíst. Když klid nebyl, tak se šel najíst později. Omezení v podobě zákazu opouštět pracoviště bylo v době koronavirové krize, jinak si nevzpomíná.
60. Řadový příslušník nprap. L. vypověděl, že o žádných přestávkách ani omezeních neví.
61. Řadový příslušník npor. H. vypověděl, že naplánované přestávky čerpal. Během koronavirové krize bylo nařízeno pohybovat se v době přestávek pouze ve vyhrazených prostorech IOS. Budovu pracoviště opouštěl pouze v případě návštěvy lékárny nebo potravy apod., zmínil, že pokyn mít při sobě v době čerpání přestávky mobilní telefon není, ale je to pouze napsáno na dveřích IOS. Rozumí tomu tak, že příslušník musí být ve spojení s pracovištěm pro případ, že by se musel ihned vrátit. Jiná omezení nebyla.
62. Vedoucí příslušník Ing. B. vypověděl, že všichni příslušníci IOS měli vytvořené podmínky, aby mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek v době plánovaných přestávek, navíc dle potřeby i nad jejich rámec. Policisté se střídali podle rozpisu vyvěšeného na nástěnce. U celého pracoviště IOS je technologicky možná zastupitelnost jednotlivých sloužících pracovníků. Pokud policista čerpal přestávku ve službě nebo opustil pracoviště IOS, bylo možné ho zastoupit činností kolegů, kteří v danou chvíli přestávku nečerpali. Tak to ve většině případů i fakticky fungovalo. On osobně nebyl žádným podřízeným informován, že by byl problém s čerpáním přestávek ve službě. Sám každé ráno a někdy i během dne obcházel jednotlivá pracoviště a byl osobně přítomen mezi jednotlivými příslušníky IOS a nikdy mu nebyl hlášen žádný problém. V běžné činnosti příslušníky nijak neomezoval, jen měli povinnost informovat vedoucího směny, kam jdou a za jak dlouho se vrátí. Za celou dobu jeho funkčního období nikdo nehlásil, že by si nemohl vybrat plánovanou přestávku.
63. Vedoucí příslušník plk. Ing. K. vypověděl, že výkon služby šlo přerušit, a to v souladu s plánem přestávek po jednotlivých stolech tak, aby byla zajištěna zastupitelnost. Příslušníci IOS plánované přestávky využívali. Nikdy mu nebyla hlášena skutečnost, že by některý pracovník nemohl využít plánovanou přestávku. Omezení pro čerpání přestávek bylo dle něj nastaveno pouze v době nouzového stavu, kdy příslušníci IOS nesměli v době čerpání přestávek opouštět pracoviště. Po skončení nouzového stavu (ale

během trvání opatření ve vztahu ke kritické infrastruktuře) bylo nařízeno, aby v průběhu přestávek byla využívána místní kuchyňka, nocležna a šatna bez přítomnosti cizích osob.

64. Vedoucí příslušník Ing. P. vypověděl, že zastupitelnost všech příslušníků IOS byla umožněna jejich počtem na pracovišti současně přítomných. Také to umožňovala technologie IOS. Nastavený systém služeb nikdy nebyl připomínkován z hlediska možnosti přerušení výkonu služby.
65. Vedoucí příslušník Mgr. V. vypověděl, že příslušníci IOS neměli zakázáno opouštět budovu pracoviště. O žádných omezeních neví.
66. Z uvedeného je zřejmé, že existují rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků na jedné straně a vedoucích příslušníků na druhé straně, což konstatovaly správní orgány obou stupňů. K tomu krajský soud dodává, že zároveň existují i rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků navzájem. Už tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o jejich důvěryhodnosti. Jejich výpovědi se dají shrnout tak, že někteří řadoví příslušníci plánované přestávky nečerpali vůbec z vlastního rozhodnutí, jiní je čerpali, avšak převážně v době podle svého uvážení nebo podle toho, jak jim to dovolilo plnění jejich pracovních úkolů. Řadoví příslušníci nepopřeli, že jim bylo umožněno opouštět pracoviště a jeho budovu (např. najíst se, přeparkovat auto). Žalobci ale mají za to, že řadovým příslušníkům nebylo umožněno čerpat přestávku na jídlo a odpočinek.
67. Aby mohl být přijat závěr, že přestávka žalobců se započítává do jejich služby, tj. že jejich službu nešlo přerušit (ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru) a v době přestávky museli stále službu konat, muselo by být prokázáno, že řadovým příslušníkům bylo uloženo v době přestávky plnit služební povinnosti nebo že v době přestávky byli objektivně a významně omezeni v tom, jak přestávku trávili. Správní orgány řádně odůvodnily, že žalobci a další řadoví příslušníci nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. V průběhu správního řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by prokázal, že řadovým příslušníkům jejich nadřízený přikázal, aby při opuštění budovy pracoviště v době přestávky měli u sebe telefon za účelem plnění služebních úkolů. Naopak řadoví příslušníci vypověděli, že pokud měli povinnost mít u sebe při opuštění pracoviště telefon, bylo to z důvodu případného kontaktování nadřízeného pro případ nemožnosti vrátit se na pracoviště. Tento závěr má soud za spolehlivě prokázaný svědeckými výpověďmi. Žalovaný vysvětlil, že řadové příslušníky, a tedy ani žalobce, nestíhala žádná povinnost neopouštět budovu pracoviště a být během tohoto vzdálení se během přestávky v neustálém spojení s pracovištěm. Soud k tomu odkazuje na výše citovanou judikaturu, z níž je patrné, že rozhodující je, zda sporná omezení objektivně a velmi významně ovlivňují možnost příslušníka naložit s přestávkou podle svého uvážení.
68. Správní orgán prvního stupně se snažil odstranit rozpory mezi výpověďmi řadových a vedoucích příslušníků ohledně možnosti střídání policistů na pracovišti IOS v době plánovaných přestávek. Za tímto účelem zpracoval výpis telefonních hovorů v těchto obdobích a přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému JITKA za období od 1. 1. do 29. 2. 2020, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, a od 3. 9. do 1. 11. 2020, kdy tato omezení existovala. Z porovnání vyplynulo, že obě období se zásadně nelišila počtem zpracovaných událostí za směnu ani počtem provedených záznamů do informačního systému JITKA. Jednalo se tedy o srovnatelná období. Během prvního období byli na pracovišti v průměru 8,63 policisté, zatímco během druhého období 6,92 policisté.

Během období, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, tak bylo na pracovišti v průměru o 1,7 policistů více, než v období, kdy taková omezení existovala. Proto soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že obsazení pracoviště IOS v rozhodném období bylo dostatečné a disponovalo takovou rezervou, aby se policisté průběžně během směny střídali v čerpání přestávek.

69. Správní orgán prvního stupně pořídil také výpis záznamů z informačního systému JITKA za období od 7. 2. do 11. 2. 2020 a od 30. 9. do 4. 10. 2020, šlo vždy o pět po sobě jdoucích směn s obdobným nadprůměrným vytížením pracoviště IOS. Z této analýzy vyplynulo, že během časového úseku mezi 23. hodinou večerní a 6. hodinou ranní jednotliví příslušníci IOS zaznamenávali činnosti s prodlevou několika hodin. Z toho je patrné, že jejich vytíženost nemohla být tak enormní, aby nebylo možné přestávky na jídlo a odpočinek čerpat. Tento závěr pak lze dle soudu rovněž ilustrovat na příkladech, kdy nrap. T., nrap. M. a nrap. J. prokazatelně opustili pracoviště (několikrát cca na půl hodiny a nrap. T. jednou cca na hodinu). Nic na tom nemění ani tvrzení žalobců, že činnost policistů není omezená na úkony zaznamenané v informačních systémech a že se v pracovní době seznamují s dokumenty atd. Toto tvrzení žalobců je dle soudu velmi obecné a nepřináší žádné konkrétní důkazy o tom, jaké neodkladné činnosti znemožňující čerpání přestávky příslušník IOS v průběhu směny vykonává.
70. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že jím provedené dokazování prokazuje skutečnost, že objektivní podmínky na IOS v Hradci Králové v rozhodném období umožňovaly vzájemné střídání policistů při výkonu služby. Byla tím potvrzena správnost výpovědí vedoucích příslušníků a zároveň odstraněny nejasnosti vyplývající s rozporných tvrzení řadových příslušníků. Krajský soud přisvědčuje názoru správních orgánů, že pokud řadoví příslušníci plánované přestávky na jídlo a odpočinek nečerпали, bylo to z jejich vlastního uvážení či subjektivního přesvědčení, že jejich úkoly nezastane jiný kolega.
71. Správní orgány obou stupňů dle krajského soudu na rozpory jednotlivých svědeckých výpovědí reagovaly a po provedeném dokazování je vysvětlily, přičemž zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
72. Vzhledem k tomu, že žalobci namítali, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nevysvětlení rozporů ve svědeckých výpovědích, zaobíral se posouzením postupu správních orgánů i krajský soud. Neshledal přitom na jejich hodnocení žádné pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Naopak dle soudu lze jednoznačně potvrdit závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi vedoucích příslušníků, což podpořilo provedené dokazování pomocí tzv. analýzy, kterou správní orgán prvního stupně zpracoval. Správní orgány tedy naplnily nároky na ně kladené správními soudy (mj. žalobci zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84), dle kterých v případě existence rozporů mezi jednotlivými důkazy musí správní orgán důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.
73. Krajský soud dává žalobcům za pravdu v tom, že na stav čerpání přestávek v minulosti minimálně tři příslušníci IOS upozornili v únoru a březnu 2020. Stejně tak lze s žalobci souhlasit v tom, že nedostatky v kontrolní činnosti ohledně čerpání přestávek nelze

přenášet z vedoucích příslušníků na řadové příslušníky. Z § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru ale plyne, že pokud příslušník nemá možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, má možnost podat žádost služebnímu funkcionáři, který o jeho žádosti rozhodne. Žádná taková žádost ale ve správním spise zaznamenána není a ani žalobci netvrdí, že by někdy žádost o čerpání přestávky na jídlo a odpočinek v jiném, než stanoveném čase, podávali. I žalovaný připustil, že na stav čerpání přestávek v minulosti bylo upozorněno ze strany jiných příslušníků, nikoliv však ze strany žalobců. Z napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že o dvou žádostech jiných příslušníků bylo v minulosti pravomocně služebním orgánem rozhodnuto tak, že jim nebylo vyhověno a o dalších dvou nebylo řízení skončeno.

74. Dle Nejvyššího správního soudu je přitom důležité, zda existovala příslušná opatření umožňující zastupitelnost, zda příslušníci byli seznamováni s konkrétními časy k čerpání přestávek, přičemž pro případ, že tak činit nemohou, byl nastaven postup řešení – odsunutí čerpání přestávky, čemuž odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do elektronického systému ve vztahu k nadřízenému, pro kterého z toho plynou další povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, bod 53).
75. Organizační, technické i personální zajištění čerpání přestávek popsal správní orgán prvního stupně zejména na stranách 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný zejména na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Vyplynulo z nich, že na IOS jsou dvě místa příjmu linky 158, dvě místa sektoru „SEVER“, dvě pracoviště sektoru „JIH“, další dvě pracoviště bývají využívána jako posílení k řízení dopravy nebo příjmu linky tísňového volání. Dle žalovaného jsou všechna tato pracoviště plně kompatibilní a záleží pouze na vedoucím operačního odboru a vedoucím směny, které pracoviště bude vykonávat jakou činnost. Vždy je třeba zajistit celkem 4 pracoviště plnící specifické úkoly, a to 1. pracoviště vedoucího směny, 2. pracoviště sektoru „JIH“, 3. pracoviště sektoru „SEVER“ a 4. pracoviště tísňového volání linky 158 (celkem dvě pracoviště). K zajištění fungování IOS je nezbytné obsadit pracoviště tak, aby v každý jeden okamžik byl minimálně jeden policista na každém takovém pracovišti IOS. Během dvacetičtyřhodinové služby jsou naplánovány 4 přestávky po 30 minutách tak, aby se policisté mohli navzájem zastupovat. Policisté jsou jednak seznamováni s plánovanými přestávkami v rámci měsíčních plánů služeb obsahujících i časy rozvržení přestávek pro jednotlivá místa na IOS a rovněž rozpis těchto přestávek je vyvěšen na nástěnce na pracovišti IOS.
76. Konkrétní plánování časů přestávek pro jednotlivá místa (stoly) v závislosti na změny plánování počátku směn v průběhu času vyplynulo ze správního spisu, a to shodně, jak je uvedl správní orgán na straně 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí. V zásadě se jedná o 3 až 4 různé časy každé přestávky plánované pro jednotlivé stoly pracoviště IOS.
77. Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správních orgánů i tvrzení žalobců, je přestávka pro jednotlivé pracovníky plánována na 30 minut s tím, že se počítá, že primární zastoupení bude vždy prostřednictvím druhého pracovníka na témže pracovišti („SEVER“, „JIH“, tísňová linka), který by měl vždy být přítomen, čerpá-li druhý pracovník téhož pracoviště přestávku. Bude-li tento pracovník zaneprázdněn jiným případem, počítá se se zástupem pracovníka téhož IOS z jiného z uvedených pracovišť, pro případ, že i všichni ostatní by byli zaneprázdněni, počítá se se zástupem

prostřednictvím jiného IOS v jiném kraji. Vzhledem k tomu, že přestávka je pouze 30 minutová, nelze takové zastupování považovat za dlouhodobé. Pokud sami žalobci tvrdí, že minutové zastupování není problém a je i zcela automatické (kam nutně spadá návštěva toalety, sprchy, zajištění a ohřátí si stravy, donesení si věcí ze šatny, ve svědeckých výpovědích zmiňované přeparkování auta, z dalších výpovědí vyplývající i nákup svačiny či léků mimo budovu pracoviště apod.) a které musí zajisté v nejednom případě znamenat nepřítomnost dané osoby minimálně deset minut, pravděpodobně však více, a žádný problém v takové nepřítomnosti nebyl tvrzen, stěží lze uvěřit, že třicetiminutová přestávka by ohrozila chod daného pracoviště. Sami žalobci uvedli, že zastoupení se určité vztahuje na prvotní úkony, problém pak může nastat, zastupoval-li by pracovník jiného pracoviště téhož IOS, neboť dle jeho tvrzení by se musel seznamovat s hlídkami, stavy na okresech a dalšími informacemi. Soud se s takovou námitkou nemůže ztotožnit. Předně poloha hlídky je pro pracovníka podstatná v okamžiku oznámení události, kdy ji musí zjistit, což je shodné jak pro pracovníka na daném pracovišti, tak pro zastupujícího pracovníka jiného pracoviště. Otázka potřeby nepřetržitého monitoringu pohybu hlídek je diskutabilní a určité není důvodem pro nepřerušitelnost výkonu služby, a tedy nemožnost čerpat přestávku. Důvody takové potřeby nebyly žalobci tvrzeny. S jakými dalšími dokumenty, jakými stavy na okresu by se měl zastupující pracovník dále seznamovat, že by taková aktivita bránila řádnému poskytování služby IOS, však žalobci netvrdí. Soud jim tedy nemůže dát za pravdu v tom, že v případě odchodu pracovníka např. na toaletu či do sprchy na 15 minut nebude bezpečnost poskytování služby pracovištěm IOS ohrožena a zastupitelnost je tak bez problémů zajištěna, ale v případě čerpání naplánované a pro všechny pracovníky očekávané přestávky některého pracovníka v délce 30 minut již takový problém způsobí.

78. Z uvedeného tedy vyplývá, že zastupování příslušníků na pracovišti IOS bylo zajištěno jak organizačně ve formě naplánovaných časů čerpání přestávek, s nimiž byli příslušníci seznámeni elektronicky při plánování směn na každý kalendářní měsíc, tak rovněž vyvěšením na nástěnce pracoviště IOS HK.
79. Soud si je vědom, že práce na IOS je náročná a velmi významná, a proto se jistě může stát, že každý jednotlivý příslušník nebude moci nastoupit v plánovaný okamžik na svou přestávku, nicméně interními předpisy je takový stav předvídan a je nastaven postup řešení. V případě nemožnosti započít čerpat naplánovanou přestávku přichází nejprve na řadu odsunutí počátku čerpání takové přestávky a tomu odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do elektronického systému ETŘ ve vztahu k nadřízenému, pro nějž z toho plyne další povinnost. Předvídané je i řešení situace, kdy nebude možné ze strany příslušníka ani posunout počátek čerpání přestávky, a tak nebude možné přestávku čerpat vůbec. I takové situaci odpovídá povinnost daného příslušníka elektronické notifikace ve vztahu k nadřízenému. Opakované a časté hlášení nemožnosti čerpat přestávku by mělo vést k organizačním změnám na pracovišti tak, aby byly zajištěny práva a povinnosti jak příslušníků, tak fungování IOS jako takového a přizpůsobení čerpání přestávek potřebám pracoviště. Nicméně žádné záznamy ani soustavné hlášení nemožnosti čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nebyly žalobci tvrzeny a nevyplynuly ani ze správního spisu. Neexistence takových hlášení vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí.
80. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že se plně ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem prvního stupně a potvrzenými žalovaným. Soud dospěl k závěru, že

služba na pracovišti IOS v Hradci Králové není službou, jejíž výkon nelze přerušit, neboť příslušníkům jsou poskytnuty možnosti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

81. Závěrem lze opětovně odkázat rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, který ve skutkově velmi podobné věci stejného pracoviště uvedl, že inspektoři IOS v Hradci Králové nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. Stejně také přisvědčil, že příslušníci IOS neměli povinnost mít při opuštění pracoviště při sobě telefon pro případ plnění služebních úkolů. Dle Nejvyššího správního soudu jednotlivé přestávky byly rozvrženy, příslušníci s nimi byli seznamováni a existovala interní pravidla pro případ, že přestávku není možné čerpat ve stanovenou dobu či vůbec.
82. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal vady správního řízení, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

83. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu